

- Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji 2014/200/UE z dnia 17 lipca 2013 r. w sprawie pomocy państwa SA.21233 C/11 (ex NN/11, ex CP 137/06) wdrożonej przez Hiszpanię – System podatkowy stosowany do niektórych umów leasingu finansowego, zwany również hiszpańskim systemem leasingu finansowego ⁽¹⁾.
- Obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

1. Sąd naruszył art. 47 Karty [praw podstawowych Unii Europejskiej] w związku z art. 256 TFUE poprzez brak uzasadnienia w odniesieniu do analizy selektywności, o której mowa w art. 107 ust. 1 TFUE i zasad odzyskania pomocy.
2. Sąd naruszył prawo przy wykładni art. 107 ust. 1 TFUE w odniesieniu do selektywności środka.
3. Sąd naruszył prawo przy wykładni i stosowaniu zasad uzasadnionych oczekiwań i pewności prawa w ramach kontroli pomocy, o której mowa w art. 108 TFUE poprzez swą metodę analizy i poprzez pozbawienie skuteczności obydwu zasad.
4. Sąd naruszył prawo przy wykładni i stosowaniu zasad stosowanych do odzyskania pomocy.

⁽¹⁾ Dz.U. 2014, L 144, s. 1.

Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 23 września 2020 r. w sprawie T-515/13 RENV i T-719/13 RENV, Królestwo Hiszpanii / Komisja, wniesione w dniu 3 grudnia 2020 r. przez Lico Leasing, S.A.U i Pequeños y Medianos Astilleros Sociedad de Reconversión, S.A.

(Sprawa C-658/20 P)

(2021/C 110/14)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Wnoszący odwołanie: Lico Leasing, S.A.U i Pequeños y Medianos Astilleros Sociedad de Reconversión, S.A. (przedstawiciele: adwokaci J.M. Rodríguez Cárcamo i M.A. Sánchez)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Bankia, S.A. i in. i Aluminios Cortizo, S.A.

Żądania wnoszących odwołanie

Lico Leasing, S.A.U., Establecimiento Financiero de Crédito („LICO”) i Pequeños y Medianos Astilleros Sociedad de Reconversión, S.A. („PYMAR”) wnoszą do Trybunału o:

- Uchylenie wyroku Sądu z dnia 23 września 2020 r., Hiszpania i in./Komisja, (T-515/13 RENV i T-719/13 RENV, EU:T:2020:434);
- Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji 2014/200/UE z dnia 17 lipca 2013 r. w sprawie pomocy państwa SA.21233 C/11 (ex NN/11, ex CP 137/06) wdrożonej przez Hiszpanię – System podatkowy stosowany do niektórych umów leasingu finansowego, zwany również hiszpańskim systemem leasingu finansowego (Dz.U. 2014, L 114, s. 1) lub ewentualnie stwierdzenie nieważności nakazu odzyskania pomocy oraz
- Obciążenie Komisji Europejskiej kosztami poniesionymi przez LICO i PYMAR w niniejszym postępowaniu odwoławczym i w postępowaniu po przekazaniu sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania (T-719/13 RENV), w postępowaniu odwoławczym (C-128/16 P) i w pierwotnym postępowaniu w pierwszej instancji (T-719/13).

Zarzuty i główne argumenty

PIERWSZY ZARZUT ODWOŁANIA: ISTOTNE BŁĘDY W ZAKRESIE KWALIFIKACJI OKOLICZNOŚCI FAKTYCZNYCH I W ZAKRESIE UZASANIENIA PRZY STOSOWANIU ART. 107 UST. 1 TFUE

LICO i PYMAR zarzucają Sądowi, że przy wykładni art. 107 ust. 1 TFUE dopuścił się następujących naruszeń prawa, zarówno istotnych, jak i w zakresie kwalifikacji okoliczności faktycznych:

- (i) Naruszenie prawa przy sprawdzaniu systemu odniesienia ze względu na to, że Komisja nie wskazała ani w decyzji, ani przed Sądem, jaki jest system odniesienia hiszpańskiego systemu leasingu podatkowego, zwanego dalej „SLP”, ani rozpatrywany jako całość, ani wobec poszczególnych tworzących go środków indywidualnych.
- (ii) Naruszenia prawa w zakresie kwalifikacji prawnej zezwolenia administracyjnego wcześniejszej amortyzacji: (a) błąd poprzez uznanie, że istnienie procedury dotyczącej zezwolenia nieuchronnie oznacza, że środek jest selektywny, bez potrzeby przeprowadzenia trzyetapowego badania wymaganego w orzecznictwie Trybunału, (b) błąd w kwalifikacji zezwolenia na wcześniejszą amortyzację jako uprawnień dyskrecjonalnych umożliwiających zrealizować cele niezwiązane z systemem podatkowym i (c) błąd w ocenie, zgodnie z którą selektywność jednego ze środków umożliwiających skorzystanie z SLP rozpatrywanego jako całość (zezwoenie na wcześniejszą amortyzację) pozwala uznać, że sporny system rozpatrywany jako całość był selektywny.
- (iii) Brak uzasadnienia w odniesieniu do porównania sytuacji faktycznych i prawnych, w jakich znajdowały się przedsiębiorstwa, których dotyczył badany środek.

DRUGI ZARZUT ODWOŁANIA: PRZEINACZENIE I BŁĄD W ZAKRESIE KWALIFIKACJI OKOLICZNOŚCI FAKTYCZNYCH W ZWIĄZKU Z PISMEM KOMISARZ KIERUJĄCEJ DG „KONKURENCJA” ODNOŚNIE DO ZASADY OCHRONY UZASADIONYCH OCZEKIWAŃ

LICO i PYMAR zarzucają Sądowi, że przeinaczył on treść pisma komisarz kierującej DG „Konkurencja” i niewłaściwie zakwalifikował jego treść, gdy uznał, iż w piśmie nie udzielono dokładnych, bezwarunkowych i spójnych zapewnień, które mogłyby wzbudzić uzasadnione oczekiwania.

TRZECI ZARZUT ODWOŁANIA: BŁĄD W ZAKRESIE KWALIFIKACJI OKOLICZNOŚCI FAKTYCZNYCH PRZY STOSOWANIU I WYKŁADNI ZASADY PEWNOŚCI PRAWA

LICO i PYMAR zarzucają Sądowi, że, nawet jeśli nie przeinaczył on treści pisma komisarz kierującej DG „Konkurencja” do celów stosowania zasady uzasadnionych oczekiwań, to przy badaniu zarzutu dotyczącego zasady pewności prawa błędnie zakwalifikował tę okoliczność faktyczną, jak i decyzję w sprawie francuskich podatkowych ugrupowań interesów gospodarczych (zwane dalej „UIG”), co doprowadziło Sąd do dokonania błędnej wykładni i niewłaściwego zastosowania wspomnianej zasady.

CZWARTE ZARZUT ODWOŁANIA: NARUSZENIE PRAWA W ODNIESIENIU DO ZASAD STOSOWANYCH DO ODZYSKANIA POMOCY

LICO i PYMAR zarzucają Sądowi, że naruszył on prawo w odniesieniu do zasad stosowanych do odzyskania pomocy, (i) ponieważ okoliczność, iż przedsiębiorstwa żeglugowe nie zostały uznane za beneficjentów pomocy, nie pozwala uznać, że UIG i inwestorzy rzeczywiście skorzystali z całości pomocy, jeżeli zostało dowiedzione, że tak nie było oraz (ii) ponieważ, o ile w celu ustalenia istnienia pomocy państwa nie trzeba uwzględniać zastosowanej techniki, a jedynie skutki środka, o tyle podobnie w dziedzinie odzyskiwania pomocy należy brać pod uwagę skutki a nie zastosowaną technikę, co oznacza, że nie jest słuszne, iż we francuskim przypadku zostały odliczone kwoty przekazane użytkownikom, a takie same kwoty nie są odliczane w hiszpańskim przypadku, chociaż praktyczne skutki w dwóch przypadkach są identyczne.